വാഴകൃഷിയുടെ വാണിജ്യവൽക്കരണം – ചില പൂർവ്വാനുഭവങ്ങൾ

പാലക്കാട് ജില്ലയിലെ എരിമയൂർ, എലവഞ്ചേരി പഞ്ചായത്തുകളിലെ ആയിരത്തോളം ഹെക്ടർ നെൽവയൽ കുവൈത്ത് ആസ്ഥാനമായ ഫ്രഷ് ഫ്രൂട്ട്സ് കമ്പനിക്ക് വാഴകൃഷിക്കായി പാട്ടത്തിനു നൽകാനുള്ള നീക്കം ആശങ്ക ഉയർത്തിയിരിക്കുന്നു. കർഷകരുടെ പ്രതിഷേധത്തെത്തുടർന്ന് പദ്ധതി ഉപേക്ഷിച്ചെങ്കിലും കമ്പനി പുതിയ മേച്ചിൽപ്പുറങ്ങൾ തേടിപ്പോകാതിരിക്കില്ല.
കഴിഞ്ഞ ലക്കം കേരളീയത്തിൽ ഇത് സംബന്ധിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച റിപ്പോർട്ടുകൾക്ക് ചില അനുബന്ധങ്ങൾ കൂടി.

അനുഭവങ്ങൾ നമ്മെ എന്ത് പഠിപ്പിക്കുന്നു?

ഡോ.എ. ലത

തൃശൂർ ജില്ലയിലെ കരുവന്നൂർ പുഴയുടെ നീർമറിത്തട പ്രദേശങ്ങളായ പുത്തൂർ, നെന്മണിക്കര, വല്ലച്ചിറ, നടത്തറ, പാണഞ്ചേരി, മറ്റത്തൂർ തുടങ്ങിയ പഞ്ചായത്തുകളിലൂടെ കന്നി-തുലാം മാസങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ നെൽപാടങ്ങളിൽ തകൃതിയിൽ നേന്ത്രവാഴക്കൃഷിക്കുവേണ്ടി മണ്ണ് മാടി, നീണ്ട ചാലുകളും തടങ്ങളും തയ്യാറാക്കുന്ന കാഴ്ചകൾ കാണാം. ഇവിടെ പുഴയുടെ പുഴത്തടങ്ങളാണ് (flood plains) വാഴക്കൃഷിയിലേക്ക് മാറിയിരിക്കുന്നത്. പ്രകൃത്യാ ഉള്ള തണ്ണീർത്തടങ്ങളാണ് പുഴത്തടങ്ങൾ. കേരളത്തിലെവിടെയും ഈ പുഴത്തടങ്ങൾ മഴക്കാലത്ത് പുഴ കൊണ്ടുവരുന്ന അധികജലം സംഭരിച്ച് വെള്ളപ്പൊക്കം നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നു. മാത്രമല്ല, വേനൽക്കാലത്ത് ജലവിതാനം താഴുന്ന പുഴയിലേക്ക് ജലം തിരിച്ചുവിടാനും ഈ പുഴത്തടങ്ങൾ സഹായിച്ചിരുന്നു. ഈ പുഴത്തടങ്ങൾക്കനുയോജ്യമായ നെൽക്കൃഷിയും നാട്ടുകാർ ചെയ്തുപോന്നിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഒരു കാലത്ത് വെളുക്കണ്ണൻ, ചിറ്റേനി, വട്ടൻ, അതിയൻ, ചീര എന്നീ നാടൻ നെല്ലിനങ്ങളും, വൈലത്തൂർ പോലത്തെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തെ അതിജീവിക്കുന്ന മുണ്ടകൻ വിത്തുകളും കൃഷിചെയ്തിരുന്ന ഇരുപ്പൂ മൂന്നു പൂ നിലങ്ങളാണ് ഇന്ന് വാഴക്കൃഷിയിലേക്ക് മാറിയിരിക്കുന്നത്. വെള്ളം കെട്ടി നിന്നാൽ വാഴയുടെ വേരുകൾ ചീയും, അതുകൊണ്ട് മലവെള്ളം പുഴയിലേക്ക് തന്നെ തിരിച്ചുവിടുന്നു. എന്നിട്ട് ഡിസംബർ മുതൽ ജൂൺ വരെ ഇതേ പുഴയിലെ വെള്ളം പമ്പ് ചെയ്ത് വാഴ നനയ്ക്കുന്നു. തൃക്കൂർ പഞ്ചായത്തിലെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വാഴ കൃഷി ചെയ്യുന്ന പ്രദേശങ്ങളാണ് പുലക്കാട്ടുകര, പാലത്തുപറമ്പ് എന്നിവിടങ്ങൾ. 2000 മാർച്ചിൽ മണലി പുഴ തീർത്തും വറ്റിത്തുടങ്ങിയതോടെ കർഷകസമിതികൾ ഒരു തീരുമാനമെടുത്തു. കല്ലൂർ-പാലത്തുപറമ്പ് പാടത്തെ കളിമൺ ഖനനം ചെയ്ത മൺകുഴികളിൽ നിന്നും വെള്ളം തൊട്ടടുത്ത പുഴയിലേക്ക് പമ്പ് ചെയ്തു. മണലിപ്പുഴയ്ക്കു കുറുകെ 1974ൽ പണി പൂർത്തിയാക്കിയ പുലക്കാട്ടുകര ഷട്ടർ അടച്ചിട്ടു. (ഷട്ടറിന് സ്ഥിരം ചോർച്ചയാണ്!) വെള്ളം ഷട്ടറിന് മുകളിൽ നിറച്ച് നിർത്തിയ ശേഷം തിരിച്ച് പാടത്തേക്ക് പമ്പ് ചെയ്ത് കയറ്റി വാഴത്തടങ്ങൾ നനച്ചു. ഇതൊരൊറ്റപ്പെട്ട സംഭവമല്ല. പുഴയെന്തെന്നറിയാതെ, ഒരു പുഴയുടെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കാതെ, പുഴത്തടങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കാതെ, ഏതു വിളയും എവിടെയും കൃഷി ചെയ്യാം എന്ന അന്ധമായ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്നാണ് ഇത്തരം വളഞ്ഞ വഴികളിലേക്ക് നമ്മൾ എത്തുന്നത്. വേനൽ മുഴുവൻ കൃത്യമായി നന വേണ്ടിവരുന്ന പാടത്തെ ഓണവാഴയും, പുഞ്ചക്കൃഷിക്കു മാത്രം വല്ലപ്പോഴും ജലസേചനം വേണ്ടിവരുന്ന നെൽകൃഷിയും താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, പുഴയിലെ വെള്ളം ഊറ്റിയെടുക്കുന്നതിന്റെ പിന്നിലുള്ള ശരിയായ ലാഭനഷ്ടങ്ങൾ ആരാണ് കണക്കിലെടുക്കുന്നത്?

ഇന്നത്തെ വാഴകൃഷി നിലനിൽക്കുന്നത് തമിഴ്നാടിനെ ആശ്രയിച്ചാണ്. മേട്ടുപാളയത്ത് നിന്നും വാഴക്കന്ന് വന്നില്ലെങ്കിൽ, കടലൂർ, പോണ്ടിച്ചേരി ഭാഗത്തു നിന്നും വാഴയൂന്നായി ഉപയോഗിക്കുന്ന കാറ്റാടി വന്നില്ലെങ്കിൽ, നാമക്കല്ലിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവരുന്ന കോഴിക്കാഷ്ഠവും, ഡിണ്ടിഗലിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവരുന്ന ആട്ടിൻ കാഷ്ഠവും മറ്റും വന്നില്ലെങ്കിൽ കേരളത്തിലെ വാണിജ്യവാഴക്കൃഷി അവതാളത്തിലാകും. ചാണകം പോലും 'ടെമ്പോ' ഇറക്കുമതിയായി മാറിയിരിക്കുന്നു. നാടൻ വാഴക്കൃഷിയുടെ ഭാഗമായിരുന്ന നാടൻ മുളയും, പച്ചിലവളങ്ങളും, തോലും ഇന്ന് വാണിജ്യവാഴക്കൃഷിയുടെ ഭാഗമല്ല. ഇവ നാട്ടിൽ ഇല്ല എന്നതു തന്നെ കാരണം! കുല കെട്ടുന്നത് തന്നെ പ്ലാസ്റ്റിക് ഉറകൾ കൊണ്ടാണ്. ഉണങ്ങിയ ഇലകൾ വെച്ച് കുല പൊതിയാൻ അറിയാത്തവരാണ് പല വാഴക്കൃഷിക്കാരും. വെട്ടുന്ന വാഴക്കുല എത്തുന്നത് മാർക്കറ്റിൽ ആയതുകൊണ്ട് എത്ര രാസവളം ചേർത്തു, എത്ര തരം രാസവളം ചേർത്തു, ഏതൊക്കെ തരം കീടനാശിനികൾ എത്ര അളവിൽ ചേർത്തു എന്നതിന് പോലും കണക്കുവെക്കേണ്ട ആവശ്യം വരുന്നില്ല.

അതേ സമയം, വാഴത്തോട്ടങ്ങൾ ചുറ്റും വന്ന് മൂടുന്ന നെൽപ്പാടങ്ങളിൽ നെൽക്കൃഷി തുടരുക ദുഷ്കരമായിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പാടത്ത് കയറ്റി നിർത്തുന്ന വെള്ളം വാഴക്കൃഷിക്കുവേണ്ടി ആഴത്തിൽ കഴിച്ചിട്ടുള്ള ചാലുകളിലേക്ക് ഊർന്നിറങ്ങി വയലുകൾ വറ്റിക്കുന്നു. നെൽക്കൃഷിക്കുവേണ്ടി ചേർക്കുന്ന വളങ്ങളും കൂടെ ഒലിച്ചുപോകുന്നു. മാത്രമല്ല, നെൽപ്പാടങ്ങളിലൂടെ ഒഴുകുന്ന പല നീർച്ചാലുകളുടെയും ഗതി മാറിപ്പോയിട്ട് വയലിന്റെ സ്വാഭാവികതയും നഷ്ടപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പാടത്ത് തെങ്ങ് വെച്ചാലും കവുങ്ങ് വെച്ചാലും സ്ഥിതി ഇതു തന്നെ. ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലെ കിണറുകളിലെ ജലനിരപ്പ് കുറഞ്ഞുവരുന്നതായും കൃഷിക്കാർ തന്നെ പറയുന്നു.

പറമ്പിലെ നാടൻവാഴക്കൃഷി ഉപേക്ഷിച്ച് നമ്മൾ പാടത്തെ വാഴക്കൃഷിയിലേക്കിറങ്ങിയപ്പോൾ വാഴക്കൃഷി കുലയ്ക്കു വേണ്ടി മാത്രമായിച്ചുരുങ്ങി. ഇത്രയധികം രാസവളങ്ങളും കീടനാശിനികളും ചേർക്കുന്നതുകൊണ്ട് കർഷകർ വാഴമാങ്ങും, കടപ്പനും, ഇലയും ഒന്നും ഉപയോഗിക്കാതായി. വാഴക്കൃഷി സമം വാണിജ്യ വാഴക്കൃഷി എന്ന അവസ്ഥയിലേക്ക് ചുരുങ്ങിയതാണ് ഇതിന് കാരണം. അതേ സമയം പണ്ടും ഇന്നും നെല്ലും, ഉമിയും വൈക്കോലും എല്ലാം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായിത്തുടരുന്നു.

മൂന്ന് വർഷത്തിൽ കൂടുതൽ ഒരിടത്ത് വാണിജ്യനേന്ത്രവാഴക്കൃഷി ചെയ്താൽ പിന്നെ ആ സ്ഥലം മറ്റൊരു കൃഷിക്കും അനുയോജ്യമല്ലാതായിത്തീരും. കോസ്റ്ററിക്കയിൽ ചിക്കിറ്റ (chiquita) എന്ന മൾട്ടിനാഷണൽ കമ്പനി വാഴക്കൃഷി ചെയ്തുപോന്നിരുന്ന ഭൂമി ഉപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ, അവിടെ മറ്റൊരു കൃഷിയിറക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണെന്ന് നാട്ടുകാർക്കു മനസ്സിലായി.

കേരളത്തിന്റെ തകരുന്നകാർഷികരംഗത്തെ രക്ഷിക്കാനെന്ന പേരിൽ കഴിഞ്ഞ 25-30 വർഷങ്ങളായി നമ്മൾ എന്തെല്ലാം പരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആത്മവിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെട്ട മനസ്സും, നശിച്ച മണ്ണും വറ്റിവരണ്ട പുഴകളും, തളർന്ന ശരീരവും ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കലാണോ കാർഷിക വികസനത്തിന്റെ, കാർഷിക വാണിജ്യവൽക്കരണത്തിന്റെ ആത്യന്തികലക്ഷ്യമെന്ന് ഇത്തരം പരീക്ഷണങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ തോന്നിപ്പോകുന്നു. അതോ പൂർവ്വാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും നാം ഒന്നും പഠിക്കുന്നില്ല എന്നുണ്ടോ?

മണ്ണും പെണ്ണും പോയവന്റെ അനുഭവസാക്ഷ്യം

സക്കീർഹുസൈൻ. പി.ബി

കേരളീയം കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ (ലക്കം 16) പ്രസിദ്ധീകരിച്ച, 'നെൽപ്പാടങ്ങളിൽ വാഴക്കൃഷി .....' എന്ന ലേഖനം വായിച്ചപ്പോൾ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് സൗദി അറേബ്യയിലെ പ്രവാസജീവിതകാലത്ത് കണ്ടുമുട്ടിയ ഒരു കഥാപാത്രം ഓർമ്മയിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു.

ഞാൻ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന കമ്പനിയിലെ ഡ്രൈവറായിരുന്ന റോബർട്ട് കിലാനോ. കെല്ലി എന്ന് ചുരുക്കപ്പേരിൽ വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഈ ഫിലിപ്പൈൻ സ്വദേശി നല്ല ചുറുചുറുക്കുള്ള മധ്യവയസ്കനായിരുന്നു.

ഫിലിപ്പൈൻസിന്റെ തലസ്ഥാനമായ മനിലയിൽ നിന്നും വളരെയൊന്നും ദൂരെയല്ലാത്ത ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ കർഷകകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച കെല്ലി

ശേഷം പേജ് 7